

عنوان مقاله:

میراث فرهنگی، انسانی، طبیعی و گردشگری، الگوی توسعه پایدار سرزمینی

محل انتشار:

اولین کنگره ملی راهکارهای دستیابی به توسعه پایدار در بخشهای توسعه علم و فناوری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

حسین شیخ حسنی - استادیار دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

در حال حاضر کشورهای غربی که با فقدان مناطق جاذب طبیعی درون شهری روبه رو هستند، به فکر ایجاد این کانونهای جاذب و محورهای منتهی به این مناطق هستند، درحالیکه چنین کانونهای جاذبی در ایران بی نهایت وجود دارد. صنعت گردشگری یکی از بزرگترین و پربازده ترین فعالیتهای اقتصادی در دنیا است که بالاترین میزان ارزش افزوده را ایجاد می کند. سیاستگذاری و برنامه ریزی گردشگری به مهمترین ابزار برای توسعه پایدار این صنعت تبدیل شده است. بهره برداری از فرصت های موجود در صنعت گردشگری، مانند هر فعالیت دیگری مستلزم اتخاذ سیاست های اصولی و طرح برنامه هایی مبتنی بر تحقیقات و مدیریت علمی در راستای توسعه پایدار است. ایران از لحاظ جاذبه های گردشگری یکی از ممتازترین مناطق جهان است که در صورت داشتن سیاست ها و برنامه ریزی های منسجم و جامع نگر در راستای توسعه پایدار گردشگری، می تواند موقعیت مهمی را برای خود در زمینه گردشگری به دست آورد. مقاله حاضر به ارزیابی سیاست ها و برنامه های توسعه گردشگری ایران در چارچوب رهیافت توسعه پایدار گردشگری می پردازد. روش تحقیق در این پژوهش ماهیتی توصیفی تحلیلی دارد و اطلاعات مورد نیاز آن با استفاده از داده های کتابخانه ای جمع آوری شده است. یافته های - پژوهش نشان می دهد که برنامه پنجم توسعه در مقایسه با چهار برنامه اول توسعه به طور کاملتر و بهتری به بررسی وضعیت صنعت گردشگری پرداخته است. این پژوهش که از نوع توصیفی و با استفاده از اسناد کتابخانه ای تدوین شده است، ضمن تشریح جایگاه اکوتوریسم در ایران به مفاهیم مرتبط با توسعه پایدار و گردشگری پایدار می پردازد.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، اکوتوریسم، گردشگری، توسعه پایدار گردشگری. میراث فرهنگی، انسانی، طبیعی و گردشگری، الگوی توسعه پایدار سرزمینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/431377>

